

Sanjala sam Koreju opet

Bele, Lara

Undergraduate thesis / Završni rad

2024

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:188906>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-01-15**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Sveučilište u Zagrebu
AKADEMIJA LIKOVNIH UMJETNOSTI
Odsjek za animirani film i nove medije

Akademska godina 2023./2024.

ZAVRŠNI RAD PREDDIPLOMSKOG STUDIJA NOVIH MEDIJA
Sanjala sam Koreu opet

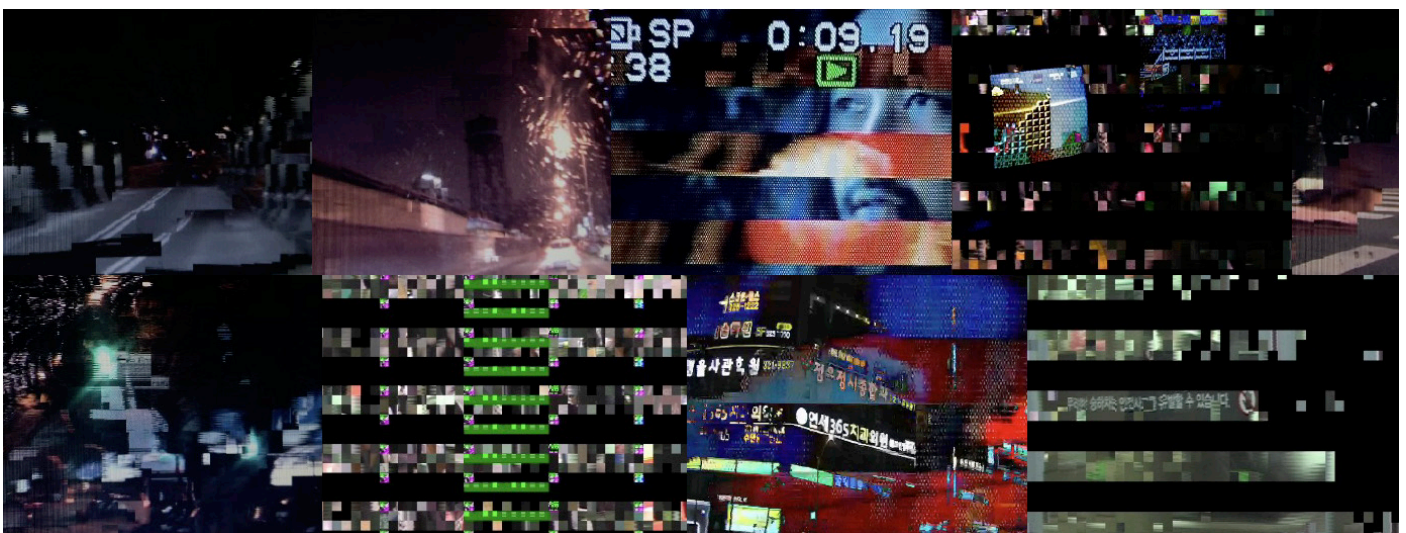
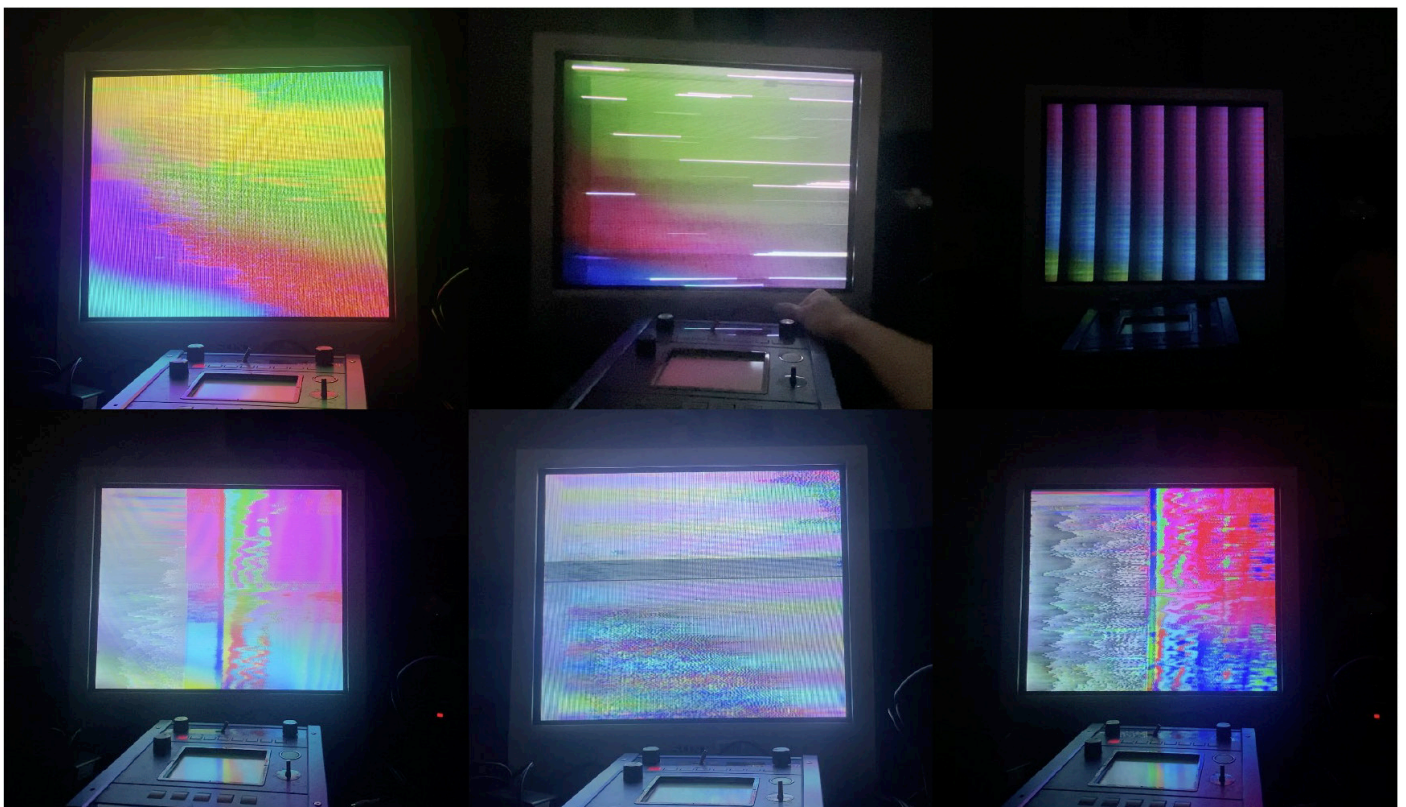
Mentor: prof.art. : **Ana Hušman**
Studentica: **Lara Bele**

Zagreb, lipanj 2024.

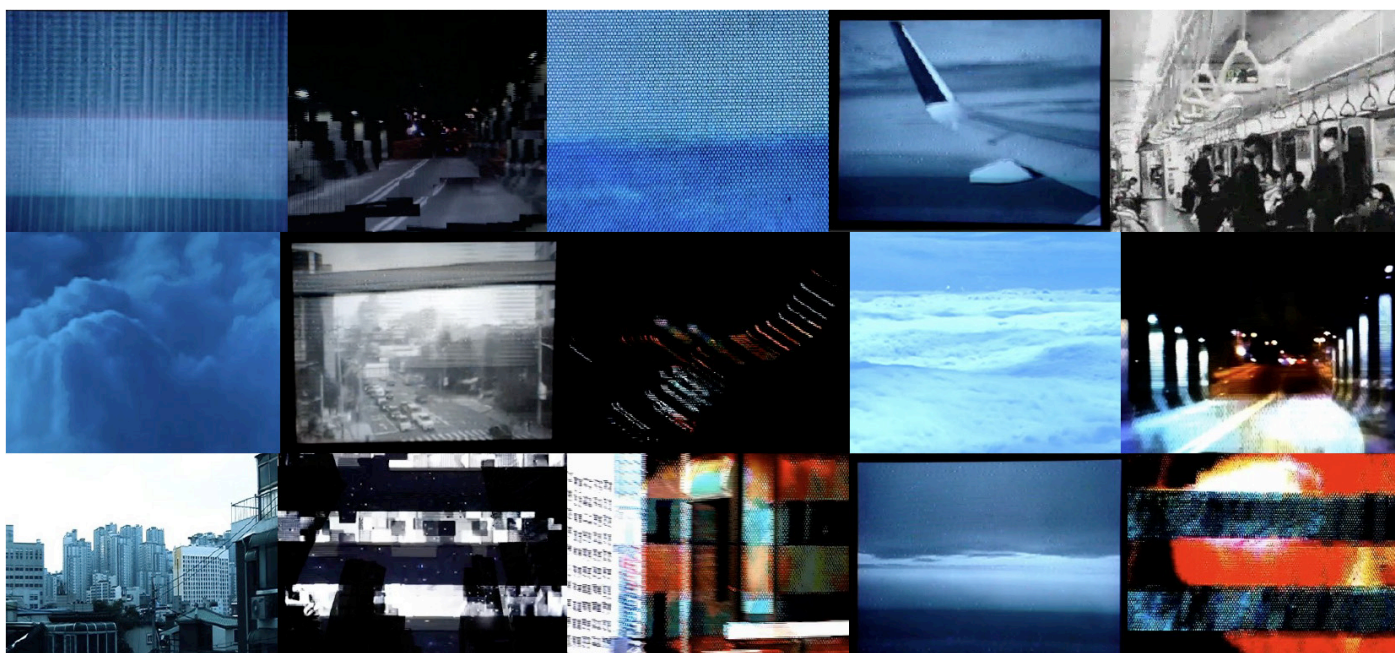
Sanjala sam Koreju opet

Projekt sam započela sam eksperimentiranjem sa starim CRT TV ekranom spojenim sa Panasonic WJ-MX10 video mikserom (kontrolerom). Bez dubljeg znanja o principu rada, eksperimentirala sam raznim opcijama kontrolera što je rezultiralo greškama u sinkronizaciji signala.

Snimila sam TV ekran mobitelom i nakon toga odabrala meni najzanimljivije fragmente. Tehnikom duple ekspozicije montirala sam u slijed te fragmente (Adobe Premiere), preko drugih prethodno snimljenih materijala. Neki od tih prethodno snimljenih materijala snimljeni na mini DV kazete bili su oštećeni u procesu presnimavanja na interesantan način. Greške (pikselizacija i fragmentacija slike) pri kojima su pojedinačni iskrivljeni blokovi izgubili jasnoću, rezonirale su sa efektom digitalnog raspada snimki sa starog televizora.

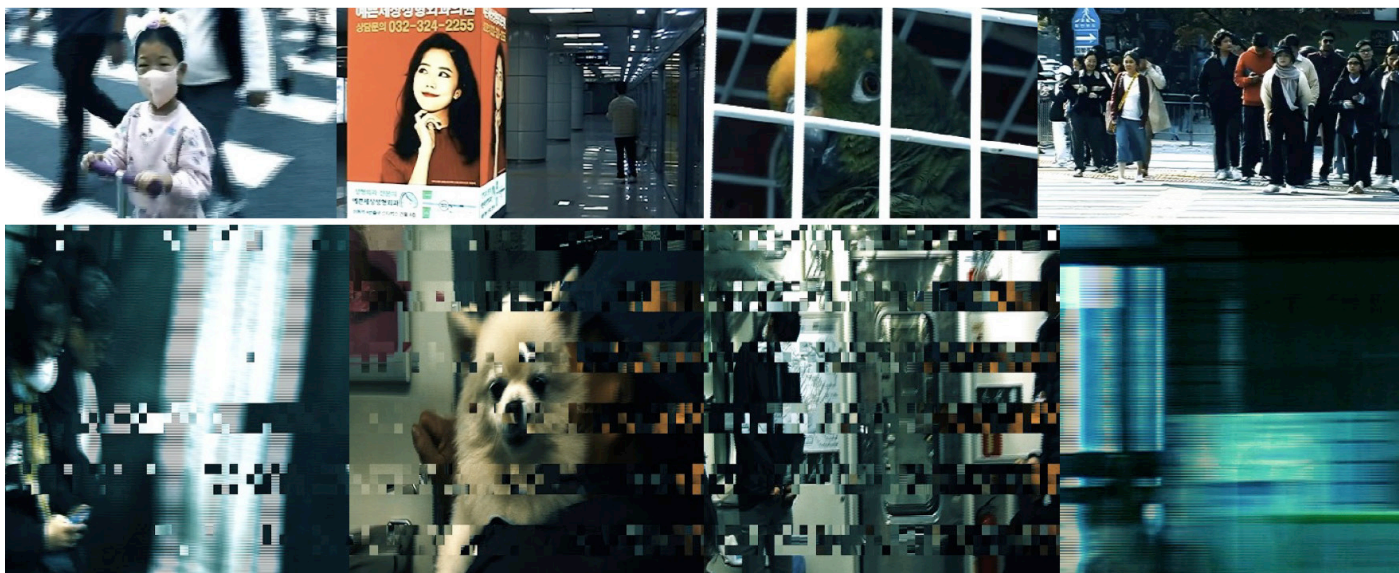
Montirani slijed ponovo sam distorzirala pomoću video miksera i kamerom (Sony Cybershot iz 2004.godine) snimila rezultat na TV ekranu. Ova, za današnje pojmove zastarjela kamera, odlikuje se „toplom” (saturirane boje) i zratom slikom, što asocira na nostalgiju. Snimljeni materijal vratila sam u Premiere i nadograđivala dok nisam došla do potpunog iskrivljenja slike, tj. do neprepoznatljivih apstraktnih uzoraka, oblika, boja i tekstura, koje se obično ne vide na tradicionalnim slikama ili videozapisima.

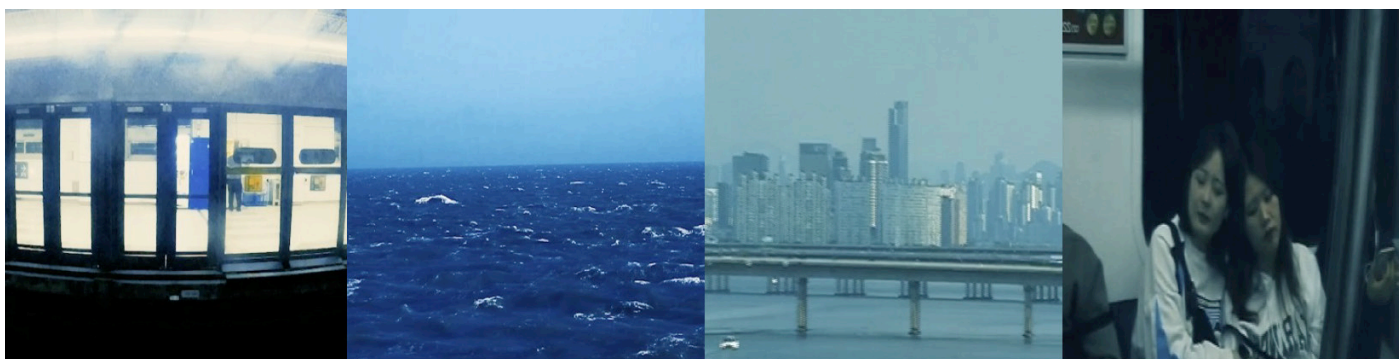
Privučena estetikom starijih filmova i nostalgичnim osjećajima koje mi izazivaju, zanima me način na koji pamtimo i način na koji manipuliramo sjećanjem, te sam u ovom projektu pokušala distorzirati sliku sličnim principom. Montažom iskrivljujem redoslijed događaja, a efektima sadržaj u vlastitim dokumentarnim snimkama. Ovi uzorci izgledaju fragmentirano i zamagljeno, a u nizu stvaraju vizualno dinamične i nepredvidive kompozicije. U ovakvom kreativnom procesu, slike se stvaraju same od sebe, što me oslobađa od razmišljanja o scenariju i naraciji. Nedefinirani prostori, stalna promjena ploha i formi, smanjivanje i povećavanje, asociraju me na vizuale koje imam kada prolazim kroz vlastita sjećanja i snove. Istražujući radove s temama poput kronologije, tehnologije i prolaznosti, izdvojila bih par umjetnika i njihove radove koji su imali utjecaj na mene u ovom procesu.

Kroz nelinearni narativ i kolaž snimaka, Chris Marker u svom filmu iz 1993. *Sans Soleil*, istražuje kako pojedinci i kulture pamte i tumače događaje. Suprotstavljajući moderno i tradicionalno, svakodnevno i duboko, prikazuje prolaznu i fragmentiranu prirodu sjećanja. Film me izazivao na preispitivanje odnosa između slike (reprezentacije) i stvarnosti, prošlosti i sadašnjosti te sjećanja i povijesti. Spoj dokumentarnog filma i putopisa me inspirirao da krenem u čistu sliku. Htjela sam prikazati stvarna događanja bez manipulacije slike i sugerirati da su bez dokumentacije naša sjećanja sklona mijenjanju i propadanju. S druge strane, prisutnost njegovih meditativnih atmosfera, koje u određenim momentima gube jasnoću i odlaze u apstrakciju, inspirirale su me na korištenje digitalnih grešaka u kontekstu gubitka sjećanja.

“The Blue of Distance” esej je Rebecce Solnit, koji se nalazi u njezinoj knjizi “A Field Guide to Getting Lost.” Ovo reflektivno i poetsko djelo Solnit počinje razmišljanjem o plavoj boji, posebno o plavoj boji dalekih kra-
 jolika i time reinterpreтира osjećaj čežnje i nedostižnog. Razmišlja o „neuhvatljivim” plavim daljinama, poput
 horizonta ili planina koje se vide u daljini, simbolizirajući stvari koje želimo, ali koje nikada ne možemo u
 potpunosti postići. Ovaj tekst asociiram sa željom za razlikovanjem onoga što se pamti u odnosu na ono što
 je stvarno.

U mom radu, zrnate i izbljedjele slike prethodnih putovanja postavljene su pored jasnih, živopisnih slika
 putovanja, ističući propadanje i iskrivljavanje sjećanja prolaskom vremena. Osobna sjećanja su nepou-
 zdana, često ukrašena osjećajima i naknadnim iskustvima, te u dobu u kojemu se svaki trenutak može
 ovjekovječiti fotografijom ili video zapisom, zanima me posjedovanje bezbrojnih digitalnih zapisa i prisutni
 osjećaj nedostatka u tim zapisima. Snimkama propitujem poboljšava li pretjerana dokumentacija naše ra-
 zumijevanje prošlosti ili samo stvara iluziju tog razumijevanja.

Radi nedostatka strukture i narativa, montirani film vratila sam u prostor. Prvobitna ideja za projekciju mi je
 bila napraviti vizualno atraktivnu video instalaciju sa pet projekcija koje se djelomično preklapaju i stvara-
 ju kaotičan osjećaj. Taj pristup nije odgovarao radi preklapanja projekcija jer se „čisti” kadrovi nisu mogli
 razlikovati od „distorziranih”, čime se gubio smisao rada. Problem sam riješila kreiranjem isječaka filma
 različitog vremena početka i trajanja, te ih simultano projicirala u plošnoj mreži (jedna velika projekcija i
 četiri manje). Projekcije su međusobno „komunicirale” preklapanjem i „nastavljanjem” sadržaja ovisno o
 trenutku i pozornosti promatrača.

Dizajn zvuka igra veliku ulogu u ovom postavu. Razdvajanjem ambijentalnog zvuka i isječaka razgovora na dva različita zvučnika, auditivni elementi su postavljeni kako bi evocirali osjećaj momenta tek što se ne utone u san. Veliku inspiraciju pronašla sam u albumu „Birth of a New Day” izvođača „2814” iz 2015. godine. Radi se o vaporwave ambijentalnom djelu, poznatom po svojim eteričnim i uranjajućim zvučnim ambijen-tima. Album opisuje futuristički gradski prostor iz snova koji spaja elemente ambijentalne, downtempo i vaporwave glazbe. Svojim atmosferičnim teksturama i minimalističkim ritmovima, stvara osjećaj tajanstvenosti i samoće. Pjesme često uključuju sintisajzere koji odzvanjaju daleku gradsku buku i fragmentirane melodije koje evociraju osjećaj noćnog lutanja.

Nostalgija, melankolija i osjećaj bezvremenosti neke su od osobina ovog albuma. Tijek glazbe s jedne pjesme na drugu uvlači slušatelje u mentalne slike, stavljajući slušatelje u meditativno stanje. Povezuje-album sa snovima zbog simultanog osjećaja prošlosti, sadašnjosti, budućnosti i prostora između koje osjećam slušajući ga.

U ovom istraživanju pokušala sam se baviti pitanjem sjećanja u odnosu na dokumentiranje. Promišljala sam vlastitu prirodu sjećanja i općenitu potrebu čovjeka da sjećanja sačuva. Tehnologija nam omogućava da djelomično sačuvamo trenutke na audiovizualnom nivou, ali ne i srž proživljenih iskustava. Upotrebom vizualnih i auditivnih tehnika, želim potaknuti na razmišljanje o točnosti vlastitih sjećanja i ograničenjima dokumentacije.

